

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **KOVÁŘ plus s.r.o.**, se sídlem Podolí 63, Kunovice, zastoupený JUDr. Vítem Buršou, advokátem se sídlem Růžová 1254, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolační finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2016, č.j. 38577/16/5100-41458-711994,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1.9.2016, č.j. 38577/16/5100-41458-711994, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 14.7.2016, č.j. 1437692/16/3309-80542-705326, č.j. 1438655/16/3309-80542-705326, č.j. 1438687/16-3309-80542-705326, č.j. 1438716/16/3309-80542-705326, č.j. 1438759/16/3309-80542-705326, č.j. 1438785/16/3309-80542-705326, č.j. 1440787/16/3309-80542-705326, č.j. 1440836/16/3309-80542-705326, č.j. 1442511/16/3309-80542-705326, č.j. 1442537/16/3309-80542-705326, č.j. 1443738/16/3309-80542-705326, č.j. 1443771/16/3309-80542-705326, č.j. 1446085/16/3309-80542-705326, č.j. 1446158/16/3309-80542-705326, č.j. 1446189/16/3309-80542-705326, č.j. 1447029/16/3309-80542-705326, a č.j. 1447051/16/3309-80542-705326, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 27 464 Kč k rukám JUDr. Víta Burši, advokáta se sídlem Růžová 1254, Uherské Hradiště, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2016, č.j. 38577/16/5100-41458-711994, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzena rozhodnutí (zajišťovací příkazy) Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14.7.2016, č.j. 4642440/16/2009-80542-106506, č.j. 1438655/16/3309-80542-705326, č.j. 1438671/16/3309-80542-705326, č.j. 1438687/16-3309-80542-705326, č.j. 1438707/16/3309-80542-705326, č.j. 1438716/16/3309-80542-705326, č.j. 1438744/16/3309-80542-705326, č.j. 1438774/16/3309-80542-705326, č.j. 1438759/16/3309-80542-705326, č.j. 1438785/16/3309-80542-705326, č.j. 1438897/16/3309-80542-705326, č.j. 1440787/16/3309-80542-705326, č.j. 1440822/16/3309-80542-705326, č.j. 1440836/16/3309-80542-705326, č.j. 1440856/16/3309-80542-705326, č.j. 1442511/16/3309-80542-705326, č.j. 1442523/16/3309-80542-705326, č.j. 1442537/16/3309-80542-705326, č.j. 1443174/16/3309-80542-705326, č.j. 1443738/16/3309-80542-705326, č.j. 1443759/16/3309-80542-705326, č.j. 1443771/16/3309-80542-705326, č.j. 1443791/16/3309-80542-705326, č.j. 1446085/16/3309-80542-705326, č.j. 1446124/16/3309-80542-705326, č.j. 1446158/16/3309-80542-705326, č.j. 1446172/16/3309-80542-705326, č.j. 1446189/16/3309-80542-705326, č.j. 1447006/16/3309-80542-705326, č.j. 1447029/16/3309-80542-705326, č.j. 1447042/16/3309-80542-705326 a č.j. 1447051/16/3309-80542-705326, kterými bylo žalobci uloženo, aby do tří pracovních dnů po oznámení zajišťovacích příkazů zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až červen 2014 a srpen 2014 až prosinec 2015, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 84 655 046 Kč.

Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí ke stejnému závěru jako správce daně ve shora uvedených zajišťovacích příkazech, že s ohledem na pochybnosti týkající se možného zapojení žalobce do karuselových podvodů v oblasti obchodování s kuřecím masem na Slovensko existují důvodné obavy o budoucí dobytost daně z přidané hodnoty. Pokud jde o majetek, kterým žalobce disponuje, jedná se o majetek, který lze poměrně snadno přesunout mimo sféru správce daně.

Závěry žalovaného, resp. správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že žalovaný v podstatě jen opakuje důvody, které v zajišťovacích příkazech uvedl správce daně, a že jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. S odkazem na odlišnosti zajišťovacího řízení od řízení nalézacího žalovaný podle žalobce nesprávně odmítl žalobcem předložené důkazy (čestná prohlášení odběratelů) a v odůvodnění svého rozhodnutí se zabýval pouze čtyřmi z odběratelů, jež byli identifikováni v zajišťovacích příkazech. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že všichni jeho odběratelé byli v době vývozu plátcí DPH. V řadě případů se jedná o společnosti se zaměstnanci a vlastními skladovacími prostory.

Zajišťovací příkazy se pak podle žalobce opírají o skutečnosti (změna jednatelů, společníků, sloučení, zrušení registrace k DPH) vyplývající z obchodního registru Slovenské republiky, které nastaly poté, co uvedené společnosti přestaly se žalobcem obchodovat. Žalobce v této souvislosti namítá nesprávnost argumentace žalovaného, že se dokazování v zajišťovacím řízení neprovádí, a poukazuje na to, že žalovaný sám prováděl některé důkazy týkající se ekonomické situace žalobce.

Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil § 168 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť o odvolání rozhodl až dne 1.9.2016, tedy poté, co se zajišťovací příkazy staly neúčinnými. Postup správce daně, kdy žalobce vyzval k odstranění vad odvolání ze dne 22.7.2016, přičemž vada měla spočívat v nedoložení zmocnění k podání odvolání zmocněncem, byl nezákonný. Plná moc byla předložena dne 18.7.2016 a byla perfektní. Lhůta k rozhodnutí o odvolání tak podle žalobce uplynula dne 21.8.2016 a i kdyby běh lhůty pokračoval od 1.8.2016, tak by uplynula dne 31.8.2016. Výzva správce daně také neměla být vydána podle § 112 odst. 2 daňového řádu, nýbrž podle § 74 daňového řádu.

Žalobce dále namítá, že zajišťovací příkazy vydal správce daně, který k tomu nebyl místně příslušný, neboť je s ohledem na nedostatek podkladů v daňovém spisu zřejmé, že je fakticky musel vydat někdo jiný. Vyplývá to i z toho, že žalovaný argumentuje obchodními transakcemi se společnostmi, které správce daně doposud nekontroluje. Žalovaný přitom odkazuje na indicie z celního řízení, které však podle žalobce nejsou ani součástí spisu týkajícího se zajišťovacího řízení, ani součástí daňového spisu.

Žalobce dále namítá, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu dne 18.7.2016 nebylo umožněno nahlédnout do spisu, aby se seznámil s důkazy, ze kterých správce daně při vydání zajišťovacích příkazů vycházel, a mohl se tak účinně bránit odvoláním. Dne 3.8.2016 mu pak správce daně nahlédnutí do spisu umožnil, a to včetně části vyhledávací, nicméně tím již k nápravě uvedené vady odvolacího řízení nemohlo dojít. Žalobce v této souvislosti namítá, že v daňovém spisu se nenacházely žádné podklady týkající se téměř poloviny společností zmiňovaných v zajišťovacích příkazech. Z toho žalobce dovozuje, že dne 18.7.2016 v daňovém spisu podklady pro vydání zajišťovacích příkazů fakticky chyběly. Nelze proto ani ověřit, jaká část daňového spisu byla předložena soudu. Žalovanému zřejmě v rámci odvolacího řízení nebyl předložen daňový spis, neboť ten byl dne 23.8.2016 předložen zástupci žalobce k nahlédnutí. Není tedy zřejmé, o jaké skutkové důvody se rozhodnutí žalovaného opírá a zda žalovaný vycházel ze spisového materiálu.

Žalobce dále namítá, že ve výroku žalovaného je potvrzováno rozhodnutí ze dne 14.7.2016, č.j. 4642440/16/2009-80542-106506, které však vůbec nebylo předmětem odvolacího řízení.

Žalobce dále poukazuje na to, že ohledně transakcí společnosti HTA GROUP SK s.r.o. žádné pochybnosti nevznikly, a pokud jde o výpověď M. Š. a M. S. u slovenských orgánů kriminální finanční správy, tak ty jsou v rozporu s obsahem jejich čestných prohlášení. Obdobně realizaci obchodních transakcí žalobce se společnostmi CROSS CONSULTING s.r.o. a PROCON s.r.o. potvrdila jejich jednatelka G. H. v čestném prohlášení ze dne 18.8.2015. Žalovaný se těmito rozpory nezabýval. Obchody se společností Access line s.r.o., jejímž jednatelem byl M. Š., pak byly doloženy soupisem faktur z proběhlých obchodů s ověřeným podpisem tohoto jednatele ze dne 25.8.2015. O dalších vazbách uvedených společností na Slovensku není žalobci nic známo. Pokud jde o zástupce společností GROSS CENTRUM s.r.o., URUS s.r.o. a ILIANA s.r.o., ti obchodování se žalobcem potvrdili.

Pokud jde o tvrzení správce daně a žalovaného o úmyslném zapojení žalobce do karuselového řetězce, to se neopírá o žádný důkaz. Žalovaný také uvádí nepřesné a zavádějící údaje ohledně zajišťování přepravy zboží; není podle žalobce pravdou, že ve většině případů sám žalobce zajišťoval přepravu zboží. S ohledem na skutečnost, že bylo dodáváno zboží chlazené a mražené, bylo dodáváno převážně do skladů, přičemž místo přebírání je vždy na odběrateli. Pro závěr, že deklarovaní dodavatelé nebyli skutečnými

odběrateli, tak není dán žádný skutkový podklad. Veškeré obchody žalobce byly hlášeny přes systém Intrastat, který umožňuje celní správě kontrolu pohybu zboží v EU. Odběratelé pak dovoz zboží hlásili orgánům veterinární správy. V prověřovaném období přitom žalobce dodával zboží do více jak 300 společností a nelze mu klást k tíži, že nemá povědomí o budoucí (následné) činnosti cca dvaceti z nich.

Žalobce dále poukazuje na to, že daňová kontrola probíhá již dva roky, aniž by doposud byla daň stanovena. První kontrola DPH (za měsíc červenec 2014) byla zahájena dne 22.9.2014 a po celou dobu žalobce neučinil nic, co by jakkoli nasvědčovalo tomu, že se hodlá vyhnout placení daní. Od vydání zajišťovacích příkazů žalobce odvedl cca 15 milionů Kč na daních a povinnost uloženou zajišťovacími příkazy dobrovolně splnil.

Žalobce nezpochybňuje, že vykazuje nerozdělený zisk ve výši přes 300 mil. Kč, neboť společníci si dlouhodobě rozdělují menší část zisku a větší ponechávají ve společnosti k podnikání. Správce daně však neuvedl jediný argument, proč nyní (ke dni vydání zajišťovacích příkazů) hrozí, že by společníci přistoupili k rozdělení zisku. Pokud by to bylo úmyslem společníků, nic by jim nebránilo tak učinit ani po vydání zajišťovacích příkazů. Přes prováděná šetření žalobce disponuje na svých účtech stále zhruba stejnými finančními prostředky. Podobná je situace i v zásobách. Ani u jiného majetku není prováděn jeho prodej, naopak byl např. pořízen nový kamion za 5 mil. Kč. Společnost (žalobce) stále roste a zaměstnává stále více zaměstnanců (cca 60 lidí), zisk slouží k investicím, přičemž je žalobce hrubě nepodloženě obviňován z trestné činnosti.

Žalovaný se tak podle žalobce nevypořádal s tím, proč u žalobce hrozí nedobytnost či obtížná vymahatelnost daně. Pokud jde o revolvingový úvěr, ten byl podepsán až po vydání zajišťovacích příkazů a splnění povinností z nich vyplývajících. Žalobce si vzal úvěr právě proto, aby nahradil finanční prostředky odčerpané na zajišťovací příkazy.

V replice žalobce zdůraznil, že ze spisového přehledu spisu předloženého soudu je zřejmé, že se v neveřejné části spisu nacházejí listiny, které již byly žalobci odtajněny při nahlédnutí do daňového spisu dne 23.8.2016, přičemž obsah vyhledávací části předložené soudu (25 položek) neodpovídá obsahu vyhledávací části předložené zástupci žalobce k nahlédnutí dne 23.8.2016 (93 položek) a chybí v něm např. výslech svědka Jusny. Seznam obsahu neveřejné části spisu dále obsahuje vysvětlení zástupce společnosti, s nimiž žalobce nikdy neobchodoval (J. H. za N&Y a P. D. za Tarantula Sk. s.r.o.).

Na základě výše uvedených argumentů žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním stanovisku pak setrval po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že plně setrává na svých závěrech vyslovených v žalobou napadeném rozhodnutí, které ve svém vyjádření opakuje. Důvodnost žalobních námitek popírá a zdůrazňuje, že zajišťovací příkazy byly vydány místně a věcně příslušným orgánem. Průběh nahlížení do spisu pak dokumentuje protokol č.j. 1466089/16/3309-60561-711081, přičemž žalovaný zdůrazňuje, že žalobci nemohly být z povahy věci zpřístupněny všechny materiály správce daně. Také dne 23.8.2016 byly žalobci při nahlížení do spisu zpřístupněny pouze některé listiny z jeho vyhledávací části, aby nebyl ohrožen či zmařen cíl správy daní. Žalovaný popírá, že by jeho skutkové závěry neodpovídaly obsahu daňového spisu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v průběhu řízení poukazoval na skutečnost, že je s ohledem na výši zajištěné částky v důsledku zajišťovacích příkazů negativním způsobem ovlivněna jeho ekonomická činnost. Soud shledal takový důsledek zajišťovacích příkazů dostatečným pro to, aby o žalobě rozhodl přednostně, tedy mimo pořadí věcí, jak připouští § 56 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně namítá, že zajišťovací příkaz správce daně na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až červen 2014 a srpen 2014 až prosinec 2015, která doposud nebyla stanovena, se neopírá o dostatečné skutkové důvody.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu může správce daně vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Povaha tohoto typu rozhodnutí a zejména okolnost, v jaké fázi postupu správce daně ve smyslu daňového řádu dochází k jeho vydání, se pak nutně odráží ve skutkových důvodech, o které se opírá. Zákonná úprava podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu reflektuje princip, aby zásah do vlastnického práva daňového subjektu byl přiměřený intenzitě a aktuálnímu ohrožení veřejného zájmu, které musí vyvěrat ze zjištění specifických okolností týkajících se ekonomické činnosti daňového subjektu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2009, č.j. 9 Afs 13/2008-90, č. 2001/2010 Sb. NSS).

Pokud jde o dílčí námitku, že žalovaný nevyčerpal celý předmět odvolacího řízení, neboť nerozhodl o zajišťovacím příkazu ze dne 14.7.2016, č.j. 1437692/16/3309-80542-705326, k tomu z dokazování u jednání vyplynulo, že žalovaný dne 16.11.2016 vydal rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j. 51705/16/5100-41458-711994, kterým číslo jednací „4642440/16/2009-80542-106506“ u jednoho z potvrzovaných prvostupňových rozhodnutí nahradil správným číslem jednací „1437692/16/3309-80542-705326“. Takový postup žalovaného byl zcela v souladu s daňovým řádem, neboť došlo ke zjevné administrativní chybě spočívající v záměně čísla jednacího u jednoho z prvostupňových rozhodnutí ve výroku při vyhotovení rozhodnutí žalovaného (§ 104 daňového řádu).

Stejně tak není důvodná námitka, že by Finanční úřad pro Zlínský kraj nebyl místně příslušným správcem daně. Důvody, z nichž to žalobce dovozuje, se týkají existence skutkových podkladů pro vydání zajišťovacích příkazů a nikoli splnění podmínek samotné místní příslušnosti správce daně (§ 8 zákona č. 56/2011 Sb., o Finanční správě České republiky ve spojení s § 13 daňového řádu).

Pokud jde o argumentaci samotnou délkou probíhající daňové kontroly, tuto otázku nyní nepřísluší soudu posuzovat s ohledem na předmět řízení, kterým je přezkum rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., kdy soud ve smyslu

§ 75 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a toto rozhodnutí přezkoumá v mezích žalobních bodů. Tu soud pouze poznamenává, že pro delší trvání daňové kontroly mohou být s ohledem na předmět kontroly, kterým je šetření řetězce transakcí zasažených možným podvodem na DPH, legitimní důvody, zejména s ohledem na využití mezinárodního dožádání, nicméně i tu právní řád nabízí případné prostředky ochrany před nečinností či nezákonným zásahem.

Pokud jde o námitku neúčinnosti zajišťovacích příkazů z toho důvodu, že podle žalobce žalovaný nerozhodl o odvolání žalobce v zákonné třicetidenní lhůtě (§ 168 odst. 1 daňového řádu), tak i kdyby tomu tak bylo, tato skutečnost nemá za následek odpadnutí předmětu soudního přezkumu v nyní posuzované věci. Tím je totiž posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů, resp. rozhodnutí žalovaného, které je potvrzuje, tedy posouzení správnosti úvah správce daně, že pro vydání zajišťovacích příkazů byly splněny podmínky ve smyslu § 167 daňového řádu. *„Rozhodování soudu bude mít tedy již jen podobu retrospektivní kontroly zákonnosti... V případě, že soud shledá, že nebyly splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, zruší v zájmu právní jistoty účastníků jak rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, tak zajišťovací příkaz samotný.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66). Nyní tvrzené neúčinnosti zajišťovacích příkazů po uplynutí lhůty k rozhodnutí o odvolání přímo ze zákona (§ 168 odst. 1 daňového řádu) a důsledků s tím spojených se tak mohl žalobce dovolávat prostřednictvím jiných prostředků právní ochrany a vyžadovat bezodkladné uvolnění zajištěných finančních prostředků, přičemž otázka účinnosti zajišťovacích příkazů by tu byla otázkou předběžnou. Proto je také bezpředmětné, aby se soud v tomto řízení zabýval tím, zda žalovaný postupoval správně, když vyzval zástupce žalobce k odstranění vad plné moci a doložení zastupování pro zajišťovací řízení, neboť případný vadný procesní postup správce daně nemůže mít vliv na meritum věci, kterým je posouzení splnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.

Dále pokud jde o námitku týkající se omezení nahlížení do daňového spisu dne 18.7.2016, tak i kdyby správce daně pochybil a předložil zástupci jen nepodstatnou část daňového spisu (o čemž však není v předložené části spisu jakákoli procesní stopa), tak dne 23.8.2016 v návaznosti na stížnost uplatněnou proti tomuto postupu správce daně žalobci umožnil do daňového spisu nahlédnout, což ostatně žalobce využil, a tento postup také přispěl k jeho procesní obraně v řízení před správním soudem.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že by se žalobce vědomě účastnil transakcí zatížených podvodem na DPH, k níž se vztahují námitky týkající se odmítnutí některých důkazních návrhů žalobce (poukaz žalobce na rozpory ve výpovědích a čestných prohlášeních některých zástupců jeho odběratelů), tak k tomu soud uvádí, že tato otázka není předmětem řešení v rámci napadeného rozhodnutí. V nyní posuzované věci se nejedná o meritorní rozhodnutí správce daně týkající se toho, zda došlo v případě předmětných transakcí s kuřecím masem ke zneužití práva a zda o tom žalobce skutečně věděl nebo vědět měl. Předmětem řízení v nyní posuzované věci je pouze to, zda byly naplněny zákonem stanovené předpoklady (existence důvodné obavy) pro zajištění daně. Konečné vyhodnocení obchodních transakcí žalobce jako transakcí představujících zneužití práva a posouzení, zda o takovém řetězci žalobce měl a mohl vědět, je až výstupem procesu nalézacího, v jehož rámci správce daně postupně shromažďuje a vyhodnocuje důkazní prostředky v souladu s § 92 daňového řádu, nicméně již v průběhu shromažďování důkazních prostředků může vyvstat důvodná obava z nedobytnosti daně, která správce daně opravňuje přikročit k aplikaci zajišťovacího institutu. Z tohoto důvodu soud

nedokazoval k návrhu žalobce listinami týkajícími se některých odběratelů, jimiž chtěl žalobce prokázat, že má obchodní transakce s nimi řádně zdokladovány.

Podmínkou přistoupení k zajištění daně jsou tedy důvodné obavy správce daně, že úhrada daně bude v budoucnu buď zcela nebo částečně nedobytná anebo výběr daně bude spojen se značnými obtížemi, což bude zpravidla dáno fungováním daňového subjektu a jeho ekonomickými poměry. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS: „*[p]ředpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost...)“.* Přitom naplnění důvodné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu: „*zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně, vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2014, č.j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS).

Znamená to tedy, že rozhodnutí o zajištění daně může být vydáno jen tehdy, existují-li výše specifikované důvodné obavy a zároveň je naplněn předpoklad, že daňová povinnost bude žalobci v budoucnu velmi pravděpodobně stanovena. Jedná se tedy o rozhodnutí předběžného a dočasného charakteru zajišťující úhradu dosud nestanovené nebo nesplatné daně, existuje-li důvodná obava o její dobytost či řádnou úhradu v budoucnu.

Soud zdůrazňuje, že v rámci odůvodnění zajišťovacího příkazu ob stojí do určité míry odkaz na vyhledávací část daňového spisu, jehož zavedení je realizací zákazu zmaření nebo ohrožení cíle správy daní (§ 65 daňového řádu). Právní úprava obsažená v daňovém řádu (§ 66 a násl. daňového řádu) v zásadě vylučuje možnost daňového subjektu nahlížet do této části spisu, a to právě z důvodů, že by mohlo dojít ke zmaření či ohrožení cíle správy daní. „*Z tohoto důvodu je daňovému subjektu zákonem přiznáno právo nahlížet pouze do soupisu písemností vedených ve vyhledávací části spisu, aniž by z nich vyplýval jejich konkrétní obsah (§ 66 odst. 2 daňového řádu). Stejně podmínky mlčenlivosti je povinen zajistit i orgán veřejné moci (v tomto případě krajský soud), kterému je část spisu zapůjčena...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č.j. 1 Afs 21/2013-66). To však neznamená, že klíčové okolnosti, a to zvláště ty, které se týkají samotného daňového subjektu, zejména jeho ekonomické situace, které tedy není třeba z jakýchkoli legitimních důvodů daňovému subjektu „utajovat“, nemusí být v odůvodnění zajišťovacího příkazu specifikovány a správcem daně přezkoumatelným způsobem vyhodnoceny.

V každém ze zajišťovacích příkazů je uvedena jednak hodnota žalobcem deklarovaného plnění za příslušná zdaňovací období (dodávky zboží na Slovensko) a dále jsou specifikováni i konkrétní odběratelé – společnosti PIKNIK s.r.o., TrueCom, s.r.o., GL TRANS s.r.o., MP FROST, s.r.o., MEAT IMPORT s.r.o., RE.MON, s.r.o., BEST & CREATION s.r.o., NEXT TRADE, s.r.o., Monty Consulting s.r.o., GROSS CENTRUM

s.r.o., GROSS CONSULTING, s.r.o., Mozy Group, s.r.o., ARS, s.r.o., HTA Group SK, s.r.o., RUGALA s.r.o., PPWIN s.r.o., Access line s.r.o., MasoPonitrie SK s.r.o., DANER GASTRO s.r.o., Central log s.r.o., PROCON s.r.o., Afrodita Slovakia s.r.o., URSUS s.r.o., ILANA s.r.o. V odůvodnění zajišťovacích příkazů jsou pak shodně a paušálně shrnuty poznatky ohledně jejich fungování získané v rámci analyticko vyhledávací činnosti správce daně (zejména od Kriminálního úřadu finanční správy Slovenské republiky). Správce daně dále uvedl, že shledal nesrovnalosti v účetních a daňových dokladech žalobce s číselnou řadou začínající číslem „6“ týkající se transakcí s odběrateli z jiných členských států EU, kteří přijetí zboží od žalobce nepotvrdili či kteří vstoupili do obchodního řetězce podle správce daně zcela účelově v pozici tzv. missing tradera.

Žalovaný pak uvedené závěry potvrdil s tím, že se explicitně zabýval okolnostmi týkajícími se fungování společností PPWINN s.r.o., CROSS CONSULTING, s.r.o., Access line s.r.o. a PROCON s.r.o.

Pokud jde o dostatečné odůvodnění obavy správce daně ohledně možné budoucí nedobytnosti daně, tak tato obava nemusí vyvěrat jen z historie daňového subjektu (např. z opakovaného neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách), nýbrž může vyplývat z jeho aktuální ekonomické situace, stavu majetku či způsobu hospodaření (tu nerozdělený zisk a nesrovnalosti ohledně stavu zásob), a to ve spojení s dalšími okolnostmi, které správce daně zjistí analytickou vyhledávací činností, z nichž lze logicky dovozovat, že mohou negativně ovlivnit budoucí výběr daně. Namítá-li žalobce, že k rozdělení zisku po vydání zajišťovacích příkazů nepřistoupil a i po vydání zajišťovacích příkazů podniká a řádně plní své daňové povinnosti, tak na zkoumání splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu takový argument nemůže mít vliv. Pokud relevantní okolnosti nasvědčují tomu, že důvody pro vydání zajišťovacího příkazu odpadly, tu má žalobce možnost využít příslušných institutů daňového řádu a dovolat se aplikace § 168 odst. 3 daňového řádu.

Správce daně v tomto směru dospěl k závěru, že jsou dány důvody relevantní pro naplnění existence důvodné obavy, neboť žalobce nevlastní nemovité věci a dle účetních dokladů je celková hodnota jeho movitých věcí 17,2 mil. Kč, ovšem bez bližší možnosti obeznámení se skutečným stavem motorových vozidel, která bude vzhledem k opotřebení spíše nižší. V posledních měsících činnosti žalobce došlo k masivnímu navýšení finančních prostředků na bankovních účtech žalobce (ke dni 7.4.2016 celkem 132 313 440 Kč), což ve vazbě na stav zásob naznačuje, že dochází k převedení obchodního majetku (zásob) na finanční prostředky, tedy do značně likvidní podoby. Správce daně dále uvedl, že účetně vykazoval žalobce značný meziroční nárůst stavu zásob až o 102 % (v letech 2014-2015) a v roce 2016 mělo dojít k dalšímu navýšení zásob o dalších 47% oproti konci roku 2015. Takové účetní hodnoty zásob jsou podle správce daně značně pochybné, neboť vykazovaný významný nárůst během prvních dvou měsíců roku 2016 nemá oporu v údajích uváděných žalobcem v daňových přiznáních. V daném případě se nadto jedná o komodity se sníženou sazbou daně (mražené a chlazené maso, ryby, zvěřina, uzeniny a sýry) a z daňových přiznání je naopak zřejmé, že během roku 2016 došlo k výraznému poklesu zásob, neboť je vykazován prodej tohoto zboží do jiných členských států. Správce daně vypočetl, že v průběhu prvních dvou měsíců roku 2016 nemohlo dojít k navýšení účetní hodnoty zásob o téměř 80 mil. Kč, ale naopak mělo dojít k jejímu poklesu o více než 36 mil. Kč. Další poklesy stavu zásob jsou podle podaných přiznání k DPH zaznamenány i v následujících měsících. Správce daně dále zdůraznil, že při místním šetření dne 7.4.2016 k tomu pracovnice žalobce sdělila, že došlo k chybnému vygenerování sestavy skladových zásob k datu 29.2.2016 zaviněnému programátorem. Správce daně dále zjistil, že Státní veterinární správa nařídila žalobci stáhnout z trhu 16,5

tuny výrobku neznámého původu, deklarovaného jako sýr eidam z polské mlékárny, u něhož je též dáno podezření, že se jednalo o zboží v rámci transakcí zatížených podvodem na DPH. To nasvědčuje tomu, že část zásob žalobce nemusí být deklarovaným výrobkem, nýbrž nepovolenou náhražkou. Reálná a aktuální hodnota zásob žalobce tak není známa. Pokud jde o běžnou provozní hotovost, ta u žalobce velmi rychle obíhá, mění se její struktura, částečně se objevuje v provozních prostředcích na bankovních účtech. Žalobce eviduje po dobu 8 let krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů, jejichž hodnota se nesnížila, proto se může jednat ve větší míře o nedobytné pohledávky, jejichž vymahatelnost by byla velmi komplikovaná.

Z majetkové analýzy proto správce daně dovodil, že žalobce sice disponuje dlouhodobým majetkem a oběžným majetkem, který postačuje na zabezpečení běžného provozu, ale který v porovnání s výší DPH zajišťovanou vydanými příkazy a hodnotou nerozděleného zisku je výrazně nedostačující. Je tedy dána vážná obava, že jednatelé, kteří jsou zároveň společníky, mohou přistoupit k okamžitému rozdělení a vyplacení zisku. Tím by podle správce daně došlo k tomu, že by se snížila vymahatelnost či že by se dokonce přiblížila nule. Tato zjištění ve spojení se skutečnostmi, jež nasvědčují možnému zapojení žalobce do karuselového řetězce, vedla správce daně k vydání zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobci složit příslušnou jistotu do tří pracovních dnů po oznámení zajišťovacích příkazů.

Žalobce v této souvislosti namítal, že bylo nesprávně přihlédnuto k čerpání revolvingového úvěru, který byl nucen využít právě v návaznosti na vydání zajišťovacích příkazů, jež dobrovolně splnil. K tomu z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný akcentoval i skutečnost, že žalobce uzavřel dne 8.7.2016 smlouvu o revolvingovém úvěru. Součástí spisu, jak byl žalovaným soudu předložen, však žádný doklad o tom, kdy byla smlouva o revolvingovém úvěru uzavřena, není. K dotazu soudu u jednání k tomu žalovaný uvedl, že k poskytnutí úvěru došlo až po vydání zajišťovacích příkazů, avšak nejedná se o hlavní důvod, o který by bylo naplnění této podmínky ve smyslu § 167 daňového řádu opřeno. Argumentace žalovaného ohledně data uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru se tak neopírá o žádný skutkový podklad. Soud dále z vyhledávací části spisu zjistil, že informace banky o tom, že žalobci byl poskytnut revolvingový úvěr, byla doručena správci daně podle podacího razítka až dne 10.8.2016 (k výzvě správce daně ze dne 2.8.2016). Tato listina (č.l. 25u) se tedy do sféry správce daně dostala až po vydání zajišťovacích příkazů, a tudíž z ní nemůže plynout žádná skutečnost, o níž by se mohly po stránce skutkové opírat zajišťovací příkazy, a žalovaný z ní ke skutkovému stavu (k majetkovým poměrům žalobce) ke dni vydání zajišťovacích příkazů těžko mohl cokoli dovozovat. Zajišťovací příkazy samotné se však o tuto skutečnost neopírají; proto tato vada postupu žalovaného by sama o sobě nemohla vést ke zrušení jeho rozhodnutí.

Pokud jde o vyhledávací část spisu, soud v této fázi řízení, kdy se s ní daňový subjekt nemůže seznámit, „supluje“ jeho procesní aktivitu, a to z hlediska relevance skutkových podkladů ve vztahu k odůvodnění zajišťovacího příkazu správce daně (rozsudek zdejšího soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 62 Af 75/2014-230, č. 3335/2016 NSS).

K výslovnému dotazu soudu u jednání žalovaný uvedl, že při přezkumu zajišťovacích příkazů vycházel ze spisu v té podobě a rozsahu, jak byl soudu předložen.

Část daňového spisu, resp. jeho vyhledávací část, jak byla soudu předložena, dokládá, že správce daně skutečně šetří řetězec obchodních transakcí a činnost některých společností na Slovensku, mezi jejichž dodavateli měl být i žalobce. Ve vyhledávací části spisu se nacházejí podklady týkající se části odběratelů, kteří jsou zmíněni v zajišťovacích

příkazech (PIKNIK s.r.o., ARS, s.r.o., HTA Group SK, Monty Consulting s.r.o., GROSS CENTRUM s.r.o., GROSS CONSULTING, s.r.o., PPWIN s.r.o., DANER GASTRO s.r.o., PROCON s.r.o., Afrodita Slovakia s.r.o., URSUS s.r.o., ILANA s.r.o.), přičemž z těchto podkladů vyplývají informace indikující nestandardní, ekonomicky iracionální znaky fungování daných společností.

Pokud však jde o společnosti RUGALA s.r.o., GROSS CONSULTING, s.r.o. a Access line s.r.o. a MP FROST, s.r.o., pochybnosti týkající se těchto společností jsou pouze popsány ve výzvě správce daně k prokázání skutečností ze dne 18.7.2016, č.j. 1314753/16/3309-60561-707635, ve veřejné části spisu (č.l. 75), ovšem bez skutkových podkladů ke skutečnostem ve výzvě uváděných, které by se nacházely v jiných částech spisu, které by žalovaný či soud mohl jakkoli ověřit. Ve vyhledávací části (a ani ve veřejné části) spisu se pak dále ani v nejhrubších obrysech nevyskytují podklady týkající se společností Maso Ponitrie SK s.r.o., Central log s.r.o., TrueCom, s.r.o., GL Trans s.r.o., MEAT IMPORT s.r.o., RE.MO.N, s.r.o., BEST & CREATION s.r.o., NEXT TRADE, s.r.o. a Mozy group, s.r.o. Tuto skutečnost potvrdil k dotazu soudu u jednání i žalovaný. Pokud v této souvislosti žalobce namítal, že součástí neveřejné části jsou podle spisového přehledu i informace ke společnostem N&Y a Tarantula Sk. s.r.o., které nezná, tak o skutečnosti týkající se těchto společností se zajišťovací příkazy neopíraly.

Pokud se tedy správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů věnoval hodnocení struktury majetku žalobce z toho hlediska, zda je tvořena vysoce likvidními položkami (převoditelnými např. prostřednictvím internetového bankovníctví), a na tuto majetkovou situaci nahlížel v kontextu podezřelých obchodních transakcí žalobce se slovenskými odběrateli a zatemnění skutečného stavu zásob (bod 36. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66), tak takto specifikované důvody jako zdroj důvodných obav ve smyslu § 167 daňového řádu nemohou obstát, pokud se ve vyhledávací části daňového spisu podávají informace, jež korespondují se skutkovými důvody, o něž správce zajišťovací příkazy opřel, jen k některým odběratelům žalobce. Samotná majetková situace žalobce i přes nesrovnalosti v účetních evidencích zásob přitom nevykazuje tak závažné nestandardní znaky, že by právě ona měla být tou silnější a přesvědčivější indicií pro přistoupení k vydání zajišťovacích příkazů; to ostatně konstatoval i žalovaný u jednání soudu. *„Prognóza budoucího ekonomického vývoje musí být pochopitelně založena na racionální úvaze vycházející z individuálních okolností, zejména z dosavadních výsledků a způsobu hospodaření a dále i na rozumném a podloženém odhadu o „ochotě“ subjektu dostát svým povinnostem. Významnou roli hraje i přesvědčivost právního názoru, jenž je základem pro doměření daně, s níž se pojí i míra neodvratnosti, že daň bude pravomocně stanovena daňovými orgány...“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66). Vycházel-li tedy správce daně i žalovaný ze skutečnosti, že majetek žalobce tvoří především nerozdělený zisk společníků, což ovšem není nikterak v rozporu s právem, a dovozoval, že s ohledem na probíhající kontrolu hrozí vyvedení prostředků mimo sféru správce daně, musí to být právě okolnosti týkající se obchodních transakcí žalobce, z nichž uplatňuje osvobození od DPH, jejichž závažné nestandardní ekonomické znaky budou mít oporu ve skutkových podkladech pro vydání zajišťovacích příkazů.

V daném případě však velmi selektivně provedené odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se zabýval pouze „demonstrativním“ výčtem dodavatelů - PPWINN s.r.o., Acces line s.r.o. a PROCON s.r.o. - s argumentací, že „obdobná zjištění má správce daně i u jiných odběratelů žalobce“, ačkoli pro takový závěr neměl k velké části odběratelů naprosto žádný skutkový podklad, nelze charakterizovat jinak než jako fatální selhání prezkumné činnosti žalovaného co do skutkových podkladů zajišťovacích příkazů.

Žalovaný měl přezkoumat skutkové podklady, z nichž správce daně vycházel, a to z toho hlediska, zda se z nich podávají jednoznačné a konkrétní poznatky týkající se všech odběratelů, specifikovaných v zajišťovacích příkazech, neboť výše jistoty (zajišťované částky) za každé zdaňovací období se vždy odvíjela od objemu plnění dodaného žalobcem deklarovaným odběratelům - tedy i těm, o nichž nejsou ve spisu žádné relevantní informace.

Co do některých transakcí žalobce a co do výše zajišťovaných částek ve svém souhrnu tedy nebylo doloženo splnění první a podstatné podmínky ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, a to existence budoucí daňové povinnosti v celkové výši 84 655 046 Kč, neboť takto stanovená zajištěná částka se opírala o plnění žalobce odběratelům, k nimž ve spisu nebyly žádné podklady (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2016, č.j. 2 Afs 244/2016-58).

Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, stejně jako se o dostatečné skutkové důvody, jež by měly odraz ve spise, jak byl soudu předložen, neopírají ani zajišťovací příkazy.

Soud dále posuzoval, zda lze uvedenou vadu zhojit dokazováním daňovým spisem v originále ke dni vydání zajišťovacích příkazů, ve smyslu § 52 odst. 1 s.r.s. u jednání, kterým by soud zpětně ověřil, jaké podklady se v daňovém spisu nacházely ke dni vydání zajišťovacích příkazů, pokud by se daňový spis a zejména jeho vyhledávací část podařilo takto aktivitou soudu rekonstruovat. S ohledem na skutečnost, že by se jednalo o shromáždění a hodnocení podkladů týkajících se poloviny v zajišťovacích příkazech specifikovaných odběratelů, které žalovaný vůbec neprovedl, jednalo by se o dokazování takového rozsahu, jež by již nepochybně představovalo nahrazení činnosti žalovaného, nadto po více jak půlroce po vydání zajišťovacích příkazů. S přihlédnutím k mimořádnému charakteru institutu zajišťovacího příkazu jako závažného opatření, jakým je ve vztahu k ústavně chráněnému vlastnickému právu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66), a zákonodárcem zakotvený požadavek na rychlost přezkumu prováděného především samotným žalovaným (§ 168 odst. 1 daňového řádu), je takové zhojení podstatné vady postupu žalovaného soudem jen těžko akceptovatelné. S ohledem na subsidiární funkci soudního přezkumu a oddělení moci výkonné od moci soudní to nemůže být zdejší soud, který bude poprvé namísto žalovaného u jednání v takovém rozsahu ověřovat, zda se zajišťovací příkazy opírají o skutkové důvody.

K tomu soud dodává, že z hlediska skutkových podkladů by za jiných okolností mohl obstat pouze zajišťovací příkaz č.j. 1447051/16/3309-80542-705326, opírající se o dodání zboží společností Afrodita Slovakia s.r.o., URSUS s.r.o., Monty Consulting s.r.o. a ILANA s.r.o., ovšem s ohledem na paušální odůvodnění zajišťovacích příkazů (úvahy týkající se jednotlivých odběratelů žalobce jsou ve všech zajišťovacích příkazech stejné) ve spojení s tím, že těmito společnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nezabýval, by to i v tomto případě byl zdejší soud, který by po více jak půlroce po jeho vydání poprvé přezkoumával skutkové důvody, o něž se zmiňovaný zajišťovací příkaz opírá.

Z právě uvedeného důvodu proto soud nedokazoval ani analýzou vypracovanou žalovaným na základě pracovního deníku správce daně ve spolupráci více oddělení finanční správy v období po vydání zajišťovacích příkazů, která měla údajně dokumentovat zjištění k jednotlivým odběratelům žalobce s odkazem na číslo listu daňového spisu, kde se mají příslušné podklady nacházet. Taková analýza především měla najít odraz v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, případně ve spojení s kompletní vyhledávací částí spisu předloženého soudu.

Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného i všechna prvostupňová rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ke zrušení samotných zajišťovacích příkazů správce daně pak vedla skutečnost, že žalovaný již nemá s ohledem na třicetidenní lhůtu k vyřízení odvolání podle § 168 odst. 3 daňového řádu procesní prostor, v němž by mohl o odvolání rozhodnout a závažnou vadu nedostatku skutkových podkladů zajišťovacích příkazů napravit. Lhůta pro vyřízení odvolání proti zajišťovacímu příkazu je propadnou procesní lhůtou, která je vydáním odvolacího rozhodnutí zkonsumována a po skončení soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění daně již znovu neběží ani nepokračuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66).

IV. Náklady

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci.

Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem za úkony právní služby spočívajícími v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby, repliky a účasti na jednání soudu přesahujícím dvě hodiny, společně se pěti režijními paušály po 300 Kč. Na cestovním dále náleží náhrada ve výši 1748 Kč za cestu ze sídla zástupce (Uherské Hradiště) k soudu a zpět dne 29.11.2016 (nahlížení do spisu), kterou soud shledal s ohledem na problematiku věci jako účelnou, a dále za cestu na jednání soudu a zpět dne 30.3.2017 osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6,8 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci. Dále žalobci náleží náhrada ztráty času za 12 půl hodin, tj. 1 200 Kč, náhrada doloženého parkovného ve výši 270 Kč, společně s částkou 4 246 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 27 464 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění do 31.12.2016 a ve znění ke dni 30.3.2017, § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a § 4 c) vyhlášky č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud jde o návrh žalobce na zvýšení odměny o dvojnásobek s ohledem na složitost a časovou náročnost zastoupení, soud jej důvodným ani spravedlivým neshledal, neboť se nejednalo o věc typově z hlediska její složitosti výrazně se vymykající věcem standardně vyřizovaným soudním oddělením č. 62, v nichž soud k takovému kroku nikdy neshledal legitimní důvod.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu